

چکیده

محیط خانواده نخستین مرکزی است که کودک استعدادها و توانایی‌های خود را در آن محیط شناسائی نموده و آنها را رشد و پرورش می‌دهد. اگر در خانواده شرایط و روابط ناسالم و منفی وجود داشته باشد، تأثیر بر روی فرزندان خواهد گذاشت و منش‌های عاطفی ناهنجاری در آنها شکل خواهد گرفت. بر این اساس هدف از انجام این پژوهش تعیین رابطه آشفتگی روانی والدین با میزان سازگاری فرزندان است. روش پژوهش حاضر توصیفی از نوع همبستگی می‌باشد. جامعه آماری پژوهش کلیه رؤسای قطار و لوکوموتیورانان راه آهن جمهوری اسلامی ایران، حدوداً ۲۵۰۰ نفر که دارای فرزند دانش آموز در سنین ۷ تا ۱۲ سال هستند. تعداد ۳۳۵ نفر از افراد جامعه آماری مذکور که به روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند. اطلاعات موردنیاز در این پژوهش با استفاده پرسشنامه سازگاری کودکان (دخانچی، ۱۳۷۷) و پرسشنامه SC90 (دروگاتیس و همکاران، ۱۹۷۳) جمع‌آوری شد. داده‌های به‌دست‌آمده با استفاده از آمار توصیفی و ضریب همبستگی پیرسون مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. یافته‌های پژوهش نشان داد که ضرایب تأثیر و آماره‌های T مربوط به متغیرهای پیش‌بین نشان دادند که از بین متغیرها پرخاشگری با ضریب (-۰/۱۴)، اضطراب (-۰/۳۲)، وسواس (-۰/۲۱) و پارانوئا (-۰/۱۷) به صورت معنی‌داری توان پیش‌بینی سازگاری فرزندان را دارند، روابط منفی نیز نشان می‌دهد که با داشتن نمرات بالای آشفتگی روانی، می‌توان نمرات پائین سازگاری فرزندان را پیش‌بینی کرد و برعکس، سایر مولفه‌ها قادر به پیش‌بینی سازگاری فرزندان نبودند.

کلید واژه: آشفتگی روانی والدین، میزان سازگاری فرزندان، خانواده.